maioreſ ereptori ſuo grãſ refert̃:
quanto uident in maluſ quod ipſi
ꝑpeti ſi eſſent derelicti, potuerũt.
Nec illam tante beatitudinis
claritatem, apud iuſtoꝝ animũ
fuſcat aſpecta pena reproborum:
quia ubi iam compaſſio miſe-
rie ñ erit, minuere ꝓculdubio be-
atoꝝ leticiam ñ ualebit. Quid
autẽ mirum, ſi dum iuſti iniuſ-
toꝝ tormenta conſpiciunt, hoc
eis eueniat in obſequium gaudioꝝ:
q̃ndo et in pictura niger color ſub-
ſternitur, ut albus ul̃ rubeus
clarior uideatur. Nam ſicut dictũ
ẽ, tanto bonis ſua gaudia excreſ-
cunt, quanto eoꝝ oculiſ dam-
natoꝝ mala ſubteriacent, que
euaſerunt. Et q̃muis eis ſua gau-
dia ad ꝑfruendum plene ſuffi-
ciant, mala tamen reproboꝝ
abſq; dubio ſemꝑ aſpiciunt.
Quia qui creatoris ſui clarita-
tem uident, nichil in creatura
agitur, quod uidere ñ poſſint.
Petenti autẽ diuiti ut lazarus
mittatur, abraham ꝓtinus re-
ſpondit. Habent moyſen et pro-
phetas: illos audiant. Sz q̃ uba
dei deſpexerat, hec audire ñ poſſe

ſuos ſequaceſ, eſt
et reſpondit dicen
mi, ſz ſiquis ex mo
ierit, credent. Cu
ſententia dicitur
et ꝓphas ñ audiu
ex mortuis reſur
ei. Quia nimiru
gis deſpiciunt,
cepta qui ex mor
quanto ſubtilioꝝ
hec difficilius in
nus ẽ enĩ quicq
q̃m hoc quod ꝑ
Illa enĩ dari dec
redemptor uero
fectionem ſequ
dimitti iubet. I
nus reſecat: reden
i felicitas etiam
dampnat. Si q
phetas ñ audiun
ex mortuis reſu
ei: quia qui uilu
implere neglig
nr̃i mandatis al
quando conuale
mirum conſtan
plere dicta ren
dubio credere rec